

[Handelsministeren.]

heden henvendt på nogle af de grundsynspunkter, der præger revisionen af uddannelsessystemerne på andre områder.

Man bør ved tilrettelæggelsen af uddannelserne også inden for skibsfarten som på andre områder sigte mod en høj grad af fleksibilitet. Man bør således næppe i for vidt omfang i lovform fastlåse indholdet af de pågældende uddannelser og derfor i loven hovedsagelig begrænse sig til at fastlægge rammerne for disse uddannelser i administrativ og økonomisk henseende, idet man i øvrigt giver mulighed for, at myndighederne i samarbejde med det interesserede erhverv, her repræsenteret ved rederne og de søfarendes organisationer, kan tilrettelægge enkelthederne i uddannelsens praktiske og teoretiske indhold. Det foreliggende forslag til lov om søfartsuddannelse tilsigter at gennemføre dette princip også for søfartsuddannelsernes vedkommende.

Også inden for søfartserhvervet bør uddannelserne så langt som muligt ansues i sammenhæng.

Skibsfartserhvervet har på dette punkt særlige problemer. Næppe noget andet erhverv er præget af så skarp en afgrænsning af de forskellige arbejdsfunktioner, som tilfældet er på et skib inden for henholdsvis dæk, maskine o. s. v. Selv om jeg ikke forestiller mig nogen revolution i en nærmere fremtid på dette område, bør man alligevel have for øje, at den tekniske udvikling må bære i retning af en delvis nedbrydning af denne skarpe funktionsdeling. Debatten herom er allerede i fuld gang, hvilket fremgår af bl. a. de drøftelser, der finder sted i forbindelse med automatikkens indførelse i skibene — også på konferencer, der for nylig har været afholdt her i landet.

I lovforslaget om søfartsuddannelse kommer disse synspunkter til udtryk derigennem, at det er fundet rigtigt at samle de under handelsministeriet sorterende uddannelser på skibsfartsområdet i én lov og henlægge det under én administration, både for så vidt angår de udførende og de råd-

givende organer. Dette udelukker naturligvis ikke, at der stadig vil være særproblemer at tage stilling til inden for de enkelte uddannelsesområder, og det ligger i sagens natur, at de organer, man skal betjene sig af, må indrettes på en sådan måde, at der bliver mulighed for i særlige faggrupper at behandle de enkelte uddannelsesområders særlige problemer.

Ved udformningen og tilrettelæggelsen af skibsfartens uddannelsesforhold tror jeg i øvrigt det vil være rigtigt at have opmærksomheden henvendt både på grunduddannelserne og på den efteruddannelse, der tager sigte på gennem mere kortvarige „opfrisknings- og opfølgingskursus“ at bringe de pågældendes kundskaber à jour med udviklingen. Også inden for skibsfartens uddannelser er der her en udvikling i gang, og der råder i erhvervet en voksende forståelse af, at efteruddannelsen er et både nyttigt og nødvendigt led i det samlede uddannelsessystem.

I 1963 nedsatte handelsministeriet 5 arbejdsgrupper med den opgave at fremkomme med indstilling om eventuel revision af søfartsuddannelsen, nemlig navigatøruddannelsen, sømandsskoleuddannelsen, uddannelsen af restaurationspersonale, af maskinmandskab og af radiotelegrafister.

Samtlige arbejdsgrupper afsluttede deres arbejde i løbet af 1964, og ved udformningen af forslaget til lov om søfartsuddannelse har man i stor udstrækning bygget på de af arbejdsgrupperne udarbejdede forslag. Der har yderligere været ført en række forhandlinger med repræsentanter for rederens og de søfarendes organisationer om den fremtidige uddannelse af søfarende.

Jeg vil gerne fremhæve et par væsentlige træk i lovforslaget om søfartsuddannelse. Den tidligere lovfæstning af fagene til de enkelte nautiske eksaminer foreslås afløst af en generel regel om, hvilke hovedfag der skal undervises i. Denne regel muliggør til enhver tid at tilpasse undervisningen til skibsfartens krav — en nødvendighed, som jeg allerede har omtalt. Jeg kan i øvrigt her